

klage og Sigtelse. Denne Forundersøgelse menes at skulle være et Par Maaneder. Maa det være mig tilladt at minde om, hvor længe Henckel-Kommissionen har maattet sidde om en langt mindre Sag. Maa jeg minde om, at baade Grundejerbank- og Detailhandlerbankkommissionen var Aar og Dag om at fuldføre deres Efterforskninger og Forundersøgelser, inden Tiltale blev rejst. Her drejer det sig ikke alene om en mange Gange større og mere omfattende retslig Undersøgelse, men tillige og ved Siden af om en stor bankmæssig teknisk Undersøgelse, og en saadan vil man bilde Befolkningen ind kan fuldføres paa nogle Maaneder, naar den, som det fra alle Sider har været krævet, skal søge til Bunds i Forholdene og fremkomme med retslige og økonomisk tilforladelige og værdifulde Resultater. Ethvert tænkende Menneske kan sige sig selv, at det er en Umulighed. Man har bl. a. i Bevidsthed herom fra toneangivende Kredses Side, for Landets Skyld, som det hedder, af Hensyn til Roen om Banken, forsøgt at faa strøet Sand paa det meste af Skandalen. Forsøget mislykkedes i sin direkte Form, fordi den offentlige Mening var imod det, men maa ske lykkes det nu i indirekte Form, den gode Villie mangler det aabenbart ikke paa, hverken fra Regeringens eller fra det tredie Tings Side. I hele Landmandsbankdramaet forekommer disse Dækningsforsøg mig næsten at være det mest uværdige og forargelige Fænomen. Den tyske Digter Heinrich Heine fortæller i sine Livserindringer om en ung Dame, der altid rødmede blufærdigt, naar hun paa Museer saa nøgne Mandstatuer i almindelig Legemsstørrelse, men da hun kom til at staa overfor Michel Angelo's David og andre Kæmpeskikkelser, betragtede hun dem med fuldkommen Sindsro og ligefrem Velvillie; naar det er saa store Dimensioner, sagde hun, gør det ikke noget, saa er det ikke uanstændigt. Den højtærede Regerings og det tredie Tings Blufærdigheds- og Anstændighedsfølelse synes at være af lignende Beskaffenhed; naar det gælder Landmandsbankaffæren, saa er det ikke det utrolige, men kun det sædvanlige og velkendte, der er uanstændigt. Hr. Bankinspektør Greens Blad „Børsen“, for hvilket han den Gang var Redaktør, skrev i sin Tid en afsluttende Artikel efter Drøftelserne angaaende hele Skandalen med Grundejerbanken og Detailhandlerbanken, og hans Ord lød saaledes — hvis den højtærede Formand tillader, at jeg gengiver dem, de har aktuel Interesse i Øjeblikket —

„Det er trist, at man herhjemme skal kunne trække Fakta paa Fakta op i en saadan Sag og dog føle, at man slaar som i en Dyne. I alt Fald dog være saa usikker paa Virkningen.

Dette er ikke en Anke, som rammer det store mere eller mindre finansinteresserede Publikum. Med Hensyn til dette kan vi ikke klage, hverken over den Opmærksomhed, man har vist vor Behandling af denne Sag, ej heller over den Tilslutning, man har givet de Synspunkter, der i denne er kommet til Orde. Men den mindre Kreds, som har den *faste* Haand, hvor det gælder at sikre Afgørelsen, som *den* har besluttet, med Hensyn til den Kreds, har man ikke den Følelse af Tilslutning, som vilde have en mægtig Betydning i Retning af at genoprette den megen Tillid, som er bristet.

Paa den lille Kreds bør derfor i sidste Instans de manges Øjne rettes. Det er jo — ikke mindst i det *lille* Land — de faa, de toneangivende, de paa de ledende Poster, der har det bestemmende Ord. Her er den faktiske Magtudfoldelse, som jo betyder saa overordentlig meget mere end det, der tales og skrives.

Naar Artiklernes Syndflod er vejret hen efter med sine uundgaaelige Gentagelser at have trættet baade dem, der skal læse dem, og dem, der skal skrive dem, er det mod den faktiske Afgørelses Mænd, at de mange Blikke retter sig. Skal Pessimisternes Skare øges, eller vil de almene Hensyn, som her melder sig med deres uafviselige Krav, formaa at tyngte Vægtskaalen ned til den rigtige Side? Det er Dagens Spørgsmaal til Udrensningsministeriets højtærede Justitsminister. Meget tyder paa, at det eneste, der i denne Omgang vil blive røset ud og væk, er det højtærede Ministerium. Dette Saneringsministerium, hvis Devise skulde være *sanitas sanitatum, omnia sanitas* mødes af et stedse stærkere Ekko *vanitas vanitatum, omnia vanitas* i den offentlige Mening, eller paa bredt Dansk, Bekvemmelighedernes Bekvemmelighed, alt er personlig Udenomsbekvemmelighed.

Pürschel: Denne Debat synes jo, ikke mindst efter den sidste ærede Talers hele Tale, at skulle blive til det, man i den danske Rigsdag forstaar ved en stor Debat. Jeg tror dog, jeg tør sige, at jeg har største Delen af det danske Folk bagved mig, naar jeg siger, at man betragter denne Debat som ørkesløs og som mere end det, som skadelig. Man kan beklage, at den